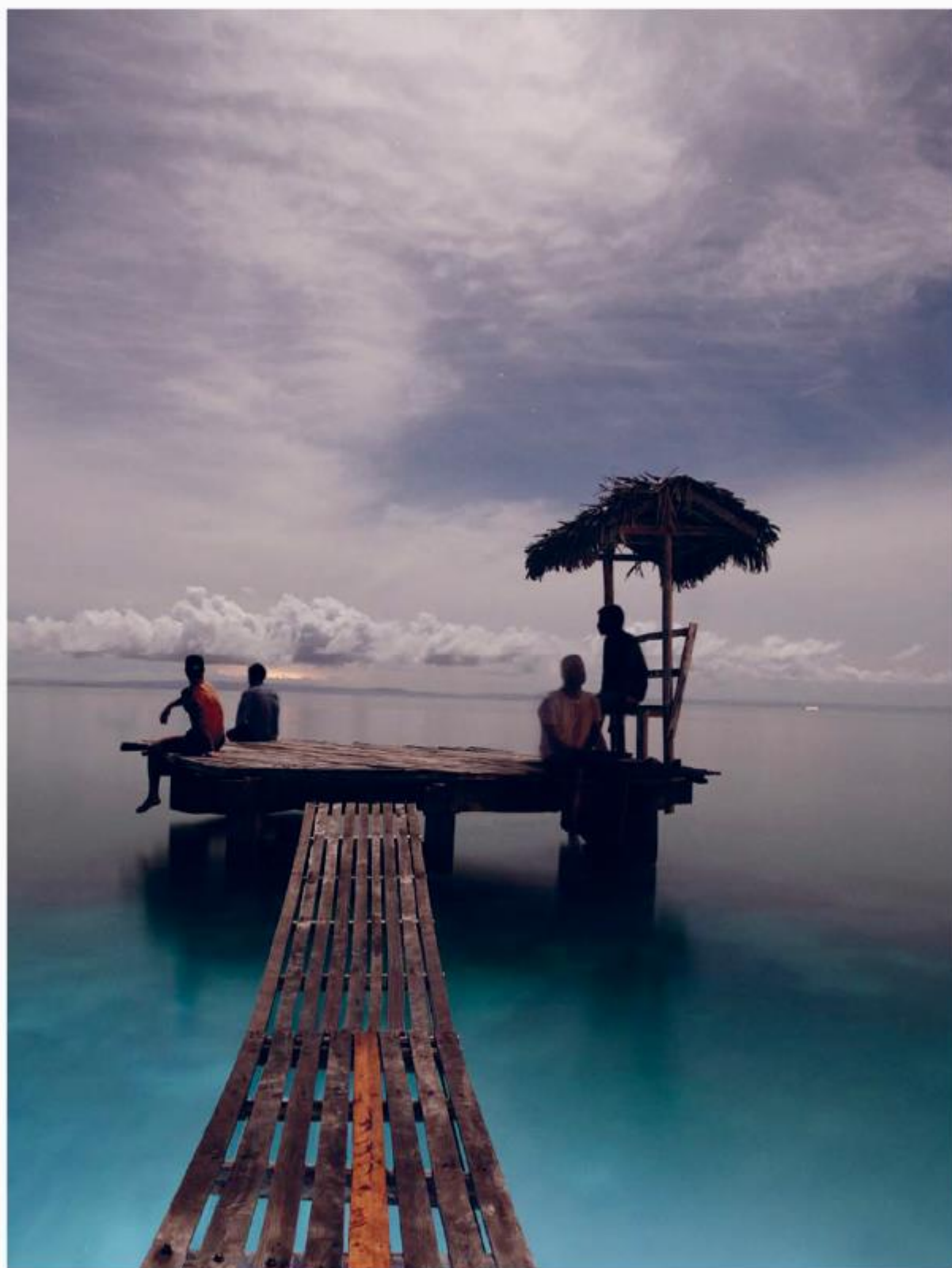

Κωνσταντίνος
Σοφικλής,
Πέτρος
Σοφικλής,
Βασίλης
Ικούτης,
Αργύρης
Βαλασιάδης.
Η παρέα των
Ιχνηλασιών στη
Μαδαγασκάρη,
σε ένα από τα
πιο ομορφα
ταξίδια της
μέχρι τώρα.

Κείμενο, φωτογραφίες:
Κωνσταντίνος Σοφικλής

Είναι μεγάλη μας χαρά και τιμή, ως ένα περιοδικό που αγαπά τα ταξίδια, αγαπά τον άνθρωπο και αγαπά τη σύζευξη Φύσης-Ανθρώπου, να φιλοξενούμε σε αυτό το τεύχος το πρότζεκτ «Ιχνηλασίες». Η φιλοσοφία των Ιχνηλασιών πηγάζει από την εξερεύνηση σε απομονωμένες περιοχές, την αναζήτηση ξεχασμένων παραδόσεων και χαμένων φυλών, τη σκιαγράφηση εξωτερικών δραστηριοτήτων επιδίωξης και την ανάδειξη μοναδικών τοπίων σε Ελλάδα και εξωτερικό. Κι αν δεν σε έπεισε ήδη αυτή η απόπειρα πορτρέτου του πρότζεκτ, μπορείς να αναζητήσεις τα πρώτα τρέιλερ – και δεν θα χρειαστεί να προσθέσουμε συλλαβή.

Τι επιδιώκουν οι «Ιχνηλασίες»; Τη σύγχρονη, χιουμοριστική και εναλλακτική απεικόνιση ιδιαίτερων στιγμών, ανθρώπων και προορισμών. Η καταγραφή, τόσο μέσω της κινηματογράφησης με τη μορφή θεματικών επεισοδίων και σύντομων βίντεο, όσο και μέσω της φωτογραφίας, στοχεύει στη διατήρηση και διάχυση –τηλεοπτικά αλλά και διαδικτυακά– μοναδικών αφηγήσεων, διαδρομών και στιγμιστόπων.

Στόχος; Η ταύτιση του κοινού με την περιπέτεια και την ιχνηλασία μέσω ενός δημιουργικού και σύγχρονου τρόπου καταγραφής και αφήγησης.

Ποιοι όμως βρίσκονται πίσω από αυτή την πανέμορφη ιδέα και ποιοι καταθέτουν τις δυνάμεις τους για να την υλοποιήσουν; Πάμε να τους γνωρίσουμε... Τη σύγχρονη καταγραφή αυτού που αντιστέκεται στον χρόνο την επιχειρεί μια παρέα τεσσάρων απόμων. Θέλησή τους, η ανάδειξη εθίμων και τρόπων διαδίκης και φιλοσοφίας που είτε έχουν προδληθεί ελάχιστα είτε καθόλου. Στο ταξίδι αυτό, είμαστε όλοι καλεσμένοι. Καλεσμένοι να γίνουμε συνένοχοι, (παρ)ακολουθώντας την ιχνηλασία – και όλες τις αρετές και τις εμπειρίες που μπορεί να μας χαρίσει. Το κοινό όραμα για εξερεύνηση, η περιέργεια και η αγάπη για την ιχνηλασία τόπων, ανθρώπων, τοπίων και εμπειριών δρίσκεται άλλωστε πίσω από

την επιθυμία της ομάδας να μοιραστεί την εμπειρία της με τον κόσμο, ώστε να δοθεί σε όσο το δυνατόν περισσότερα ζευγάρια μάτια να κοιτάζουν όσα εκείνοι βλέπουν, σε όσο το δυνατόν περισσότερα αυτιά να αφουγκραστούν τον ρυθμό τόπων αλλιώς-τικών, σε όσο το δυνατόν περισσότερες καρδιές να γνωρίσουν νέες φυλές και να αγαπήσουν μακρινούς πολιτισμούς. Οι «Ιχνηλασίες» είναι μια πρόσκληση σε ταξίδι: ταξίδι σε γωνιές του μικροσκοπικού, αλλά ταυτόχρονα μαγικού, πλανήτη μας.

Πώς ξεκίνησαν όλα; Ικαρία, Ιούνιος 2020. Στον Κωνσταντίνο γεννιέται η ιδέα να δημιουργήσει μια εταιρία με σκοπό να διοργανώσει μια σειρά από εκδρομές σε μέρη όχι πολύ γνωστά στο ευρύ κοινό, ικανή να υποστηρίξει ένα διαφορετικό είδος τουρισμού, έναν τουρισμό που τον κάνει η επιθυμία για την ανακάλυψη, την περιπέτεια, το απροσδόκητο. Για τον σκοπό αυτό ενώνουν μαζί του τις δυνάμεις τους, ο αδερφός του Πέτρος, αναλαμβάνοντας τη σκηνοθεσία, καθώς και ο πολύ καλός τους φίλος Βασίλης, ως ο δασικός κινηματογραφιστής. Στην πορεία η ομάδα εμπλουτίζεται και με άλλους καλούς φίλους, που θα δοηθήσουν με τον δικό τους τρόπο στα γυρίσματα.

Στην πορεία όλου αυτού του εγχειρήματος, ο Πέτρος έχει την ιδέα, βλέποντας και όλη την χημεία που έχει δημιουργηθεί, όλη αυτή η προσπάθεια να προσανατολιστεί αντί προς την παροχή ταξιδιωτικών υπηρεσιών, στη δημιουργία μιας σειράς αυτοτελών επεισοδίων ανά την Ελλάδα και αργότερα ανά τον κόσμο. Ο Κωνσταντίνος χρίζεται νονός και δίνει το όνομα: Ιχνηλασίες. Καθώς τα γυρίσματα προχωρούν, στον δασικό κορμό προστίθεται και άλλος ένας μοναδικός χαρακτήρας, ο Αργύρης, που θα αναλάβει τη δεύτερη κάμερα και το μοντάζ. Με πλέον ολοκληρωμένο το δυναμικό της, η ομάδα των ιχνηλατών ξεκινά ένα ταξίδι με αλληλοδιαδεχόμενους προορισμούς, ένα ταξίδι προς αναζήτηση τη δική της «Ιθάκης» – ένα ταξίδι με ορισμένη αφηγηρία, αλλά με απροσδιόριστο, και χαμένο στον χώρο και τον χρόνο, τελικό λιμάνι. ▲

ΙΧΝΗΛΑΣΙΕΣ

Ι Κ Α Ρ Ι Α

Για την Ικαρία θέλαμε από την αρχή να μιλήσουμε με λέξεις που να μπορούν να περιγράψουν τόσο το μαγικό καλοκαίρι της, όσο και τον διάφανο χειμώνα της. Τόσα χρόνια ταξίδια από και προς το αγαπημένο αυτό νησί, μας έχουν διδάξει πως, όχι απλά κάθε εποχή, αλλά σχεδόν κάθε μήνα, είναι ένας εντελώς διαφορετικός τόπος. Αμέτρητες οι εναλλαγές – αλλά πάντα ίδια η απέραντη ομορφιά του. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο θελήσαμε να κινηματογραφήσουμε εκεί Δεκέμβριο, ώστε να αναδείξουμε μια άλλη προσέγγιση του νησιού της Ικαρίας.

Αυτή τη φορά αποφασίσαμε να φτάσουμε στο νησί αεροπορικώς. Με τα άκρως απαραίτητα ανά χείρας (τουτέστιν ένα μαγιό και μια πετσέτα), κατευθυνθήκαμε προς τις Ιαματικές πηγές της Λευκάδας: εκεί όπου το θαθύ, παγωμένο μπλε του πελάγους έρχεται να συναντήσει τα νερά από τις ραδιούχες ιαματικές πηγές που αναδύονται μέσα από τους δράχους, κάνοντας την επιφάνεια της θάλασσας να αχνίζει. Οι ντόπιοι ξέρουν πως σε αυτά τα νερά μπορεί κανείς να βρει τη θεραπεία για παθήσεις του δέρματος – και όντως, οι ιαματικές πηγές της Ικαρίας είναι μεταξύ των πιο ραδιούχων πηγών στον κόσμο.

Το πράσινο που κυριαρχεί στο τοπίο της Ικαρίας είναι εντυπωσιακό, όπως και ο όγκος του νησιού. Η οροσειρά του Αθέρα, που φιλοξένησε την πεζοπορία μας αυτή τη φορά, διασχίζει την Ικαρία σαν ραχοκοκαλιά και αγγίζει στην κορυφογραμμή της κάτι περισσότερο από τα 1.000 μέτρα. Οι πλαγιές του ορεινού όγκου είναι σμλεμένες από τους καταρράκτες και τα ορμητικά ρέματα, που δημιουργούν οι βροχές και ποτίζουν την πυκνή βλάστηση του νησιού κάθε χειμώνα και άνοιξη. Στις κορυφές του Αθέρα, οι δράχοι έχουν αποκτήσει μία ιδιαίτερη μορφολογία, λόγω κυρίως των ισχυρών αέρηδων που τις διασχίζουν όλο τον χρόνο.

Ακολουθώντας το παλιό μονοπάτι της κορυφογραμμής είδαμε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας όλη η μαγεία της Ικαρίας. Το πλατύ οροπέδιο της Ερίφης θυμίζει τον χειμώνα κάτι από την Σκωτσέζικη ύπαιθρο, ενώ αναζητώντας τον καταρράκτη του Ρυάκα, η διαδρομή μας οδηγεί μέσα σ' ένα τοπίο που μοιάζει σαν να αναδύθηκε από τον πυθμένα ενός προϊστορικού θυθού. Οι δράχοι είναι στιλπνοί και επίπεδοι, θαλμένοι σαν από χέρι ανθρώπου ο ένας επάνω στον άλλο, συνθέτοντας μία χερσαία έρημο.

Οι εκπλήξεις στην Ικαρία ποτέ δεν σταματούν. Φτάνοντας στο σημείο όπου ο καταρράκτης του Ρυάκα ξεπηδά, για να ξεχυθεί ασυγκράτητος προς έναν γκρεμό χιλίων μέτρων, βλέπουμε ένα ακόμα δώρο της Φύσης, καμωμένο από τη γενναιοδωρία των νερών: το Σελίνι, μια μικρή κρυστάλλινη λίμνη που σχηματίζεται κατά τους χειμερινούς μήνες. Λόγω της απότομης κλίσης του πεδίου, σου δημιουργείται έντονα η αίσθηση της αιώρησης ολόκληρου του τοπίου πάνω από το κενό: οι βαρυτικοί νόμοι μοιάζουν να έχουν καταργηθεί, κι εμείς πανάλαφροι στην ψυχή και το σώμα αγναντεύουμε, χάρη στην καθαρή από τους ανέμους ατμόσφαιρα, την Αμοργό να διαγράφεται στον ορίζοντα.

Η διαδρομή προς την κορυφή συνεχίζει να μας χαρίζει ποικίλες εικόνες, καθώς αφήνουμε πίσω μας το νότιο τμήμα του νησιού με το πετρώδες έδαφος, τις απότομες πλαγιές και τους εντυπωσιακούς γκρεμούς για να συναντήσουμε, προχωρώντας προς τον βορρά, ήπιες πλαγιές, δασωμένες εκτάσεις, απομεινάρια παλαιών οικισμών και καλλιεργιών και –φυσικά– άφθονα, τρεχούμενα νερά.

Ολοκληρώνοντας μια ακόμα διαδρομή στην Ικαρία, κοιταζόμαστε με μάτια γεμάτα από την ομορφιά της και χαμογελάμε. Ναι, τούτο το νησί καλεί, με τη δική του ολοκάθαρη, μυστική μελωδία, κάθε ταξιδευτή που θέλει να δώσει την αυθεντική εμπειρία της εξερεύνησης.

*Κείμενο, φωτογραφίες:
Κωνσταντίνος Σοφικέτης*

*Δεξιά: Ικαρία,
παράλια
Σετιγέλλες,
ίσως και η πιο
γνωστή του
νησιού και όχι
μόνο.*

*Επόμενες
σελίδες:
Μεσαχή,
στην Ικαρία,
η αγαπημένη
παράλια των
Surfer.*

Ο διεθνώς βραβευμένος φωτογράφος Κωνσταντίνος Σοφικίτης μας ξεναγεί στην αγαπημένη του Ικαρία.

Κωνσταντίνε, ποια ακριβώς είναι η σχέση σου με την Ικαρία;

Στην Ικαρία πήγα πρώτη φορά στα 20 χρόνια μου περίπου. Δεν είχα ιδέα για το τι επρόκειτο να συναντήσω και να αισθανθώ. Από τότε μέχρι και σήμερα, πηγαίνω 4-5 φορές τον χρόνο, και επιδιώκω οι επισκέψεις μου να κατανέμονται σε όλες τις εποχές. Ως εκ τούτου η Ικαρία, χάρη στο τοπίο αλλά και στους ανθρώπους που γνώρισα και γνωρίζω εκεί, έχει χαράξει το δικό της στίγμα στην πορεία μου. Θα προσδιόριζα λοιπόν τη σχέση μου με την Ικαρία άλλες φορές σαν αυτή του δασκάλου με το παιδί, κα άλλες σαν μια ανυπέρβλητη, ερωτική σχέση δύο ανθρώπων.

Ποια είναι η πρώτη καταγεγραμμένη εικόνα στη μνήμη σου από το νησί;

Ήταν 26 Ιουλίου όταν δρέθηκα πρώτη φορά στο νησί και είχα την τύχη να πω το πρώτο μου κρασί στο πανηγύρι στο Πετροπούλι. Σε αυτό το γλέντι ένιωσα σαν να άνοιξε η πόρτα προς έναν άλλο

κόσμο, έναν κόσμο έντονων εικόνων, έντονου κεφαίου, έντονων συναισθημάτων και έντονης αισθητικής. Ήταν μια αποκάλυψη, που έκτοτε επιδεχάμενται ξανά και ξανά.

Για την Ικαρία έχουν ειπωθεί πολλά. Είναι τα τοπία της ή οι άνθρωποι της που σου κινούν περισσότερο τη (φωτογραφική) περιέργεια και γιατί;

Η ταυτότητα του νησιού είναι αναμφίβολα το ανυπέρβλητης ομορφιάς τοπίο με τις ατελείωτες εναλλαγές. Ωστόσο, η ψυχή του τόπου είναι οι άνθρωποι. Θα έλεγα συνεπώς ότι είναι ο συνδυασμός και των δύο. Το τοπίο, διότι σε ταξιδεύει σε κόσμους φανταστικούς, και οι άνθρωποι, διότι μέσα από τις ιστορίες τους θυμάσαι να μην ξεχάσεις να παραμένεις άνθρωπος...

Αν διάλεγες 3 από τα πιο ενδιαφέροντα στοιχεία του νησιού για φωτογράφιση, ποια θα ήταν αυτά;

Συνέντευξη:
Τίνα Παππά

Νομίζω θα επέλεγα να διασχίσω την κορυφογραμμή, στην οποία θα συναντούσα 3 μοναδικά φαινόμενα: α) Έδαφος που – με δάση κάποιες αναφορές – εκατομμύρια έτη πριν ανήκε στον πυθμένα της θάλασσας, β) τον συνδυασμό της αγριάδας του Αιγαίου στα 1.000 μέτρα με το απέραντο του Ικαριώτικου πελάγους, να δημιουργεί μια θέα μοναδική και γ) τον έναστρο ουρανό πάνω από έναν εκπληκτικό εγκαταλειμμένο οικισμό. Αγαπώ τη διανυκτέρευση σε αυτό το τελευταίο σημείο, διότι εκεί, όπως και στο μεγαλύτερο μέρος του νησιού, η φωτορύπανση είναι μηδενική και ο ουρανός του Αιγαίου πεντακάθαρος.

Έχεις κάνει ιδιαίτερη αναφορά στα ερεθίσματα που έχεις λάβει ως φωτογράφος από τα Ικαριώτικα πανηγύρια. Τι είναι αυτό που σε γοητεύει περισσότερο σε αυτά; Πιστεύω πως η φωτογραφία είναι η αντανάκλαση της ψυχής. Το ικαριώτικο πανηγύρι περιγράφει και διηγείται με μουσική και στίχους την ψυχή του κάθε ανθρώπου που χορεύει και γλεντάει. Είναι λοιπόν σαν μια παλέτα πορτραίτων και ψυχών, μέσα σε μια μουσικακά ενεργειακή ατμόσφαιρα.

Είσαι διεθνώς αναγνωρισμένος και βραβευμένος φωτογράφος, με ένα τεράστιο portfolio από φωτογραφίες τραβηγμένες σε όλο τον πλανήτη, από το Βιετνάμ και τη Λατινική Αμερική, μέχρι τη Μαδαγασκάρη και την Ισλανδία. Μετά από τόση πληροφορία και τόσα ταξίδια, τι είναι τελικά αυτό που δίνει στην Ικαρία ξεχωριστή θέση στην καρδιά σου; Θα μπορούσα να δώσω πολλές ερμηνείες σχετικά με το γιατί συμβαίνει αυτό. Από το ότι σε αυτό το νησί ένιωσα και νιώθω ότι κατά δάθος έχω ανάγκη να συναισθανθώ, μέχρι το ότι αυτός ο τόπος είναι κάτι σαν τη *Χώρα του ποτέ* για εμένα. Θα σου πω όμως απλά ότι το γεγονός πως όποια ημέρα, ώρα και περίοδο με ρωτήσεις που θα ήθελα να θρίσκομαι, η απάντησή θα είναι πάντα η Ικαρία. Αυτό το κάνει ένα ξεχωριστό μέρος για μένα, χωρίς να μπορώ να προσδιορίσω κάθε φορά τον λόγο.

Υπάρχει κάποιος άλλος τόπος στον κόσμο που να σου θυμίζει την Ικαρία και αν ναι, ποιος και με ποιον τρόπο;

Θα σου έλεγα η Νίσυρος, αλλά ίσως μετά να μην πιστέψεις ότι έχω ταξιδέψει εκτός Ελλάδας! Οπότε θα αναφέρω τρία μέρη όπου δίωσα παρόμοια

συναισθήματα. Το ένα μέρος είναι η Μαδαγασκάρη, και τα άλλα δύο κάποια απομακρυσμένα χωριά στις Περούβιανές Άνδεις και την Κούδα.

Κοινός παρονομαστής και στα τρία είναι πιστεύω η έλλειψη τουρισμού, που έχει ως αποτέλεσμα την αυθεντικότητα των ανθρώπων και του πολιτισμού τους, καθώς επίσης και τη διατήρηση της παρθένας φυσικής ομορφιάς.

Τι επιβάλλεται να δει ο ταξιδιώτης που επισκέπτεται το νησί για πρώτη φορά; Ό,τι έχει ανάγκη να δει και να ζήσει θα το δρει μπροστά του!

Υπάρχει κάποιο μέρος ή κάποιο θέμα στην Ικαρία που δεν έχεις αποτυπώσει μέχρι στιγμής αλλά θα ήθελες να το κάνεις στο μέλλον; Ο τόπος αυτός είναι μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης. Όλα όσα έχω αποτυπώσει: πανηγύρια, πεζοπορίες, διανυκτερεύσεις χειμώνα-καλοκαίρι, γλέντια σε σπίτια, αulές και πλατείες, ήθη και έθιμα – όλα θα τα έκανα από την αρχή, ξανά και ξανά, γιατί κάθε φορά θα ήταν διαφορετικά!

Αν σου ζητούσαμε να περιγράψεις την Ικαρία με ένα τραγούδι ελληνικό και με ένα ξένο, ποια θα ήταν αυτά;

Θα επέλεγα τη «Ρίδα του κάστρου της Νικαριάς», ένα μακροσκελές δημώδες ποίημα, που εξιστορεί την άλωση του κάστρου του Κοσκινά στην Ικαρία από τους Γενουάτες κατά τον Μεσαίωνα, προσαρμοσμένο από την Κατερίνα Παπαδοπούλου. Ένα κομμάτι που νομίζω δεν έχει ηχογραφηθεί από κάποιον άλλο τραγουδοποιό. Για πρώτη φορά το άκουσα πριν περίπου έναν χρόνο, σε επιτόπια ηχογράφιση και ευκονοληψία μέσα στον Ιερό ναό του Αγίου Γεωργίου Δοργανά, στην κορυφή του Κάστρου του Κοσκινά, για τις ανάγκες γυρισμάτων του Μαραμπού (Ιστοριογράφημα στο Αιγαίο). Την Κατερίνα στο τραγούδι και το πολιτικό λαούτο συνόδευσε με το κανονάκι του ο Στέφανος Δορμπαράκης.

Από ξένα τραγούδια, θα επέλεγα το "Shine on you crazy diamond" των Pink Floyd, γιατί έχει συνοδεύσει πολλές ανατολές και ηλιοδασυλέματα στα δουνά της Ικαρίας. ▲

ΚΙΜΩΛΟΣ

Η Κίμωλος ήταν από τους πρώτους προορισμούς των *Ιχνηλασιών*. Το νησί αυτό μας κέρδισε και μας έπεισε να το επιλέξουμε ακριδώς λόγω της ήρεμης ενέργειάς του και του ξεχωριστού χαρακτήρα του. Και πώς να μη γοητευτείς από τους παράδοξους δραχμάδες σχηματισμούς, με το υπέροχο λευκό χρώμα της κιμωλίας που οφείλεται στην ηφαιστειαγενή φύση του νησιού; Πώς να μη νιώσεις ότι πραγματικά *τα έχεις όλα*, όταν κάθε πεζοπορία μπορεί πάντα να καταλήγει σε κάποιο από τα απίστευτα σημεία που έχει η Κίμωλος – ιδανικά για δουτιές στον γαλαζοπράσινο θυθό της;

Φροντίσαμε να δούμε το νησί μέσα από αρκετές πεζοπορίες, μία εκ των οποίων και η μικρή πεζοπορία προς το Σκιαδί. Η συγκεκριμένη διαδρομή κρύβει έναν μικρό θησαυρό: τη συγκλονιστική θέα προς το Αιγαίο και τη Μήλο που μπορείς να απολαύσεις κατά τη διάρκεια και που κάνει την εμπειρία απερίγραπτη. Εξίσου μοναδικές εμπειρίες επιφυλάσσει και η συνάντησή με τους «Κιμωλίστες», την εθελοντική ομάδα της Κιμώλου που διοργανώνει με πολύ μεράκι ποικίλα δρώμενα: πεζοπορίες, προβολές ταινιών σε υπαίθριους χώρους και φυσικά... πανηγύρια!

Την εποχή που επισκεφθήκαμε την Κίμωλο δεν πραγματοποιούνταν τα τουριστικά δρομολόγια προς την Πολύαιγο. Έτσι, η μετακίνησή μας ξέφυγε από τα τυπικά και έγινε η αφορμή για μια μοναδική γνωριμία. Συναντήσαμε έναν άνθρωπο που επισκέπτεται το νησί συχνά και που μας προσκάλεσε στο θαρκάκι του, προσφερόμενος να μας οδηγήσει εκείνος στον προορισμό. Πρόκειται για έναν μικρό παράδεισο, όπου κατοικεί μονάχα ένας άνθρωπος. Καθίσαμε μαζί του, κυριολεκτικά ρουφώντας τις ιστορίες που μας διηγήθηκε και απολαμβάνοντας όσα μας φίλεψε – δώρα ακριβά – απ’ όσα παράγει με τα χέρια του επάνω στο νησί «του».

Η εμπειρία του νησιού και η αίσθηση που αφήνει η Κίμωλος στον επισκέπτη σίγουρα συνδέονται τόσο με τη φυσική του ομορφιά και το μοναδικό τοπίο, όσο και με την ενέργειά του. Είναι ένα νησί μικρό, αλλά πολύ ιδιαίτερο. Ένα ακόμα νησί, που επιδεδαιώνει τον κανόνα: χρειάζεται –και αξίζει– να επισκεφθεί κανείς αρκετές φορές έναν τόπο, ώστε όντως να τον διώσει και να γνωρίσει τον χαρακτήρα του. ▲

*Κείμενο, φωτογραφίες:
Κωνσταντίνος Σοφικτής*

Προηγούμενες
σελίδες: Το
εντυπωσιακό
πέτρινο
μανιτάρι στο
Σκιαδί, στην
υπέροχη
Κίμωλο.

Δεξιά:
Συτάροντας
στην παραλία
Γούπα στην
Κίμωλο.

Θέα στον
ανεμοστρόβιλο
μέσα από καψί.

Ο υπέροχος
υδάτινος
κόσμος στην
Πολύαιγο.

Το μονοπάτι
προς το Σκιάδι
στην Κίμωλο.

Η παραλία
Μαυροσηλιά
στην Κίμωλο.